

## Ա Շ Ն Ա Ն Ա Մ ՈՒ Տ

Աւանամուտի խաղա՜ւ երեկոյ,  
Երկինքը ծակաւ կը հագնի ոսկի.  
Ինձ կը թրւի թէ վիւսքս է անգոյ.  
Երկինքը վաղուան յայտը կը բռնկի:

Ինչքա՛ն կ'ուզէի ձեռք մը մոզակամ  
Կասեցնէր ընթացքը ժամանակին,  
Ու ես հեփաթի մահուկին հման  
Յուսայի միայն լաւին, բարիին:

Ա՛խ, ի՞նչ անգոր ենք մենք ու եղկելի  
Երբ կը վերածեմք ուղեղները մեր  
Սեւ սեւ խոհեռու մեծ խառնակոյսի,  
Երբ կ'ըլլանք երկինք՝ ուր չկան աստղեր:

Ա՛ն, 'թէ մեր սթրսն ալ օրուան ճենդէն էսք,  
Այս երեկոյեան պէս ջինջ ու խաղաղ,  
Կարենար սրբէջ ցաւի ամէն հետք,  
Ու քիմաւա՛րք Մեծ Գիւրեմ փնտրել:

Աւանամուտի հանդա՛րս երեկոյ,  
Բեր անդորոտքիւն հոգիիս խռով.  
Թող ըլլայ վիւսք ինձ համար անգոյ,  
Թող արբեմամ ես մէկ Մեծ Երազով...:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ